

dagen med sig, eller at Vælgernes Flertal nu skal have Ansvar for, hvad der sker. Højest kunne de 40,000 Vælgere, der fulgte Forsvarsministeren, siges at dele hans Anskuelse i saa Henseende, og adskillige af dem have jo alligevel taget ret kraftig Afstand netop fra den Ordning, som gennemføres her nu. Men naar den højtærede Forsvarsminister mener, at han har et Flertal for denne Ordning, ligger det jo deri, at der er forskellige Partier, som stemme sammen med ham til forskellige Tider. I det Øjeblik, den højtærede Forsvarsminister optræder imod Københavns Landbefæstning, ved han, at han har Socialdemokrater og Radikale med til at stemme for det, han vil, men i det Øjeblik, den højtærede Forsvarsminister optræder til Gunst for en videre Udvikling af hele vort Militærvæsen i øvrigt, er det Højre, han har med sig. (N. P. Jensen [Københavns 3die Valgkreds]: Nej!) Jo, det er lige det, han har. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) siger, at den højtærede Forsvarsminister har ikke Højre med sig; ja, men han har et Flertal af Højre og et akkurat tilstrækkeligt Flertal af Højre. Der stemmer akkurat saa mange med den højtærede Forsvarsminister, at Forliget kan gennemføres. Højre kan sandelig ikke sige sig fri i saa Henseende. Men det er paa den Maade, den højtærede Forsvarsminister mener, at han har Flertallet med sig i Danmark. Det af Forsvarslovene, som Højre er Modstander af, vil han bruge vor Hjælp til at gennemføre, og det af Forsvarslovene, som vi ere Modstandere af, bruger han Højres Hjælp til at gennemføre. Men det bliver jo ikke noget konstant Flertal for hele den Ordning, som Forsvarsministeren gennemfører i dette Tilfælde, absolut ikke.

Men den højtærede Forsvarsminister har jo haft et særdeles villigt Højre, det kan ikke siges andet, selv om det ogsaa gik ud over den saakaldte Livssag. Ja, det er en Masse store Ord, der er talt fra Højre, baade her i Tinget og ude omkring i Landet, naar der har været Tale om Københavns Landbefæstning. Det var Højres Livssag. Naar jeg ser, paa hvilken Maade Højre nu har handlet med sin Livssag, ja, saa kan jeg ikke sige andet, end at man kan bruge derom et Billede: Man kan sige, at Højre, naar der var Tale om Livssagen, ude i Landet og til at begynde med ogsaa herinde er optraadt som tapre Krigskarle med martialsk Aasyn, Sporer paa Hælene, Sabel ved Siden og alt, hvad der hører til, men mod Slutningen viste

det hele sig at være en Attrap af Papmaché, som indeholdt Sukkergodt til den højtærede Forsvarsminister. Der var ikke noget at være bange for, alt det martialske er gaaet af, nu har Forsvarsministeren det Sukkergodt, de byde ham, han spiser det vel nok med god Appetit. Men saa maa vi have Lov til at være færdige med Højres Livssag for Resten, det er der ikke mere noget, der hedder i dette Kapitel. Højres Livssag er at gaa paa Forlig med Forsvarsministeren. Og vi maa være færdige med Sagkundskaben. Den i Øjeblikket tjenstgørende Sagkundskab vil eet, den afgaaede Sagkundskab vil et andet. Der er mange Slags Sagkundskab her i Danmark — lad os blive fri for at faa den anført som Autoritet for det Militærvæsen, som Højres Flertal stemmer for nu, det har man ikke nogen som helst Ret til.

Men ere vi færdige med Højres Livssag, ere vi vel ogsaa snart færdige med Højre, og det er der ikke noget at sige til. Det forekommer mig, at Højre selv gør, hvad Højre kan, for at Partiet kan blive færdigt hurtigst muligt. Det gaar dem ligesom den berømte Niggerhøvding, om hvem det hedder: Hans Endeligt var trist, han aad sig selv til sidst. Ja, og Reformpartiet vil snart komme til at dele Skæbne med Højre. Om de komme paa Køkkenmøddingen eller paa Lossepladsen, kan være mig akkurat ligegyldigt. Den Dag, de — for at citere en af vore Klassikere — „æde deres egne Ord og søndertræde deres egne Handlinger“, ere de ved Begyndelsen til det sidste. Det kan være, at den højtærede Forsvarsminister kendte den Vending, jeg citerede her — det var en Vending, han selv brugte, den Gang de Moderate sluttede Militærforliget i 1894. Der er ingen Tvivl om, at det er paa det sidste med Reformpartiet i dette Øjeblik. I Tal ere de jo gaaede nedad, og deres Handlinger i Øjeblikket føre ogsaa mod Enden. Naar de under en Situation som den nuværende, der maner til den allerstørste Sparsommelighed i Statshusholdningen, gennemføre et Forlig som dette, hvor de øse Masser af Penge ud til ganske unyttige og, jeg har Lov at sige, skadelige Foranstaltninger, kan det ikke undgaas, at Befolkningen maa faa Øjnene op for, hvor skadelig den Politik er, som de drive. Og saa have vi naaet Bunden, saa staa Reformpartiet der, hvor de Moderate endte i 1894. Efter de mange forskellige Forlig i Begyndelsen af Halvfemserne, satte de Moderate Kronen paa Værket, da de sluttede Militærforliget i 1894, hvorved de